II. évfolyam. 1891. 26. szám. Selmeczbánya, junius 28.

Selmeczbányai Hiradó.

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 „
Negyed évre . . . . . 1 „

Egyes szám ára 10 krajczár.

Felelős szerkesztő:
VÖRÖS FERENCZ.
Kiadók:
JOERGES ÁGOST özv. és Fia.

A lapot illető szellemi közlemény a szerkesztőre, az anyagi rész pedig a kiadókra czimzendő.

HIVATALOS HIRDETÉSEK DÍJA:
100 szóig 2 frt., ezentúl minden megkezdett 100 szónál 50 krral több
Magánhirdetések megállapodás szerint számittatnak.
Nyilt-tér három hasábos sorért 10 kr.
Bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Megjegyzések az önképzőkörök örömünnepei alkalmából.

Alig van hazánkban középiskola, melynek tanuló ifjusága egyik vagy másik irónkról, költőnkről elnevezett önképzőkörében egyesületté ne tömörüljön. Ha pedig van, — ugy okvetetlenül éreznie kell ama benső kapocs hiányát, mely a serdülő ifjúkor eszméinek legszebbikét, az összetartozás eszméjét szervezetileg valósítja meg.

Az iskola falai egy egész kis világot zárnak körül, melyben a czél, a törekvés csak általánosságban közös czélja, törekvése a kis világ kicsi harczosainak, — máskülönben épenséggel nem elegendő arra, hogy a fejlődő egyéniséget a közös czélra-vágyás, a közös munka és a közös dicsőség vagy szégyen gyakorlati átérzésének, átértésének magaslatára emelje. Az osztályrendszernek elkülönző szerepe ellensúlyozva csak az önképzőkörök működésében és által lehet.

Ha más fontossága sem volna ezeknek az egyesületeknek már ez is elegendő arra, hogy az évek óta ellenük irányuló vádakat és támadásokat egyszerűen, mint szűkkeblű s elfogult itélők egyoldalú megfigyelésén alapuló állitásokat visszautasitsuk.

Hátha még a körök főczélját, tulajdonképeni rendeltetését vesszük tekintetbe: az önképzést! — Vaskalapos öreg urak, túltudós „fiatal erők“ ugyan a legélesebb szakértelemmel szokták ezt a czélt eredeti formájából kivetkőztetni, hogy úgy mondjam, kinyúzni. De hát ezek a jó emberek csak sötétben tapogatóznak és pedig legtöbbször téves nyomokon.

Nem önképzés ám az az „önképzés“! — mondogatják, — hanem idővesztegetés, mely az iskolai teendők rovására számitódik s nem egyéb, mint haszontalan rímfaragás, frázis idomitás, émelgős mese kigondolás stb. . . stb!!!

Ez a véleményük e tisztelt uraknak az önképzőkörök munkálkodásáról s ennél csöppet sem különb az, melyet az ifjusági könyvtárak használatáról „koczkáztatnak“. Szerintük a tanuló a könyvtárt csak a benne elhelyezett regények után ösmeri s e regények túlságos olvasása által (amit pedig épen az „önképzőkör“ tesz lehetségessé) fajul el annyira, hogy 8 éven keresztül folytonos feledéssel tanulja azt a hires „latin“t, melyről — föltéve, hogy átesuszik az érettségi vizsgálaton, — csak úgy emlékezik meg szakpályáján (ha mindjárt a filológiain is!) mint egy hosszú, 8 esztendei nagy vértanuságról, mely nagyobbára hiába való volt!

Pedig nem úgy áll a dolog! Oly önképzőkörök, melyekben efféle czélok és ily állapotok uralkodnak, nem tarthatók fönn egyetlen egy intézetben sem, föltéve hogy az illetékes forumnak erről tudomása van. — A tanár, ki a kör élén mint „elnök“ szerepel, lehetetlen, hogy ilyen irányt engedjen elhatalmasodni az ifjuság között, ha pedig engedi, úgy nem érdemes a „tanár“ névre, nem való e nagy s szép hivatásra. Az önképzőkörök régente lehettek talán némi tekintetben ilyenek; ma nem! Egyedül a kör intéző közegein múlik, hogy tagjai komoly és nemes czélra, tervszerűen és öntudatosan törekedjenek.

Ha a vezetés jó, ugy az, a kiben nincs költőiség, vagy legalább nincs igaz tehetség, nem fogja versfaragással, meseszövéssel s tudom is én milyen hóbortokkal pusztitani drága idejét, mert ha tenné, nagyon üdvös kiábrándulást eszközölhetne egy alapos „ledorongolás“, — holott a komoly tudományágak bármelyikében dicséretre méltó tanulmányokat végezve, oly tevékenységet fejthet ki bárki is, mely tehetségeivel nincs ellenkezésben s mely a saját valamint tagtársainak ösmeretkörét, műveltségét minden esetre szélesbbiti, emeli. A tanulmány különben a lángésznek sem szokott kárára válni. És ha ez így van, akkor az önképzőkör megbecsülhetetlen segédeszköze az iskolai tanitásnak, elősegitője az egyéni hajlamokból folyó képződésnek; egyszóval oly intézmény, melyet nem hogy elvetnünk, de minden lehető módon fejlesztenünk, emelnünk kellene.

A vádaskodó felszólalásoknak azonban, melyek innen-onnan az önképzőkörök ellen irá-

TÁRCZA.

Barátnémhez.

Ne is tagadd; hiába tettetésed —
Meg nem csal engem gyönge mosolyod!
Szivedbe látok — lelked rejtekébe,
És látom ott a titkolt bánatot.

Derült kedélyt mutatsz te a világnak;
Vidám vagy, pajzán, kedves, gyermeteg —
De én tudom, hogy néha néha hangod
A feltörekvő sóhajtól remeg.

Oh jól tudom, hogy néha, csöndes éjjel,
Ha azt hiszed, hogy ébren senki már,
Párnádba rejtve arcod, szép szemedből
Peregve gördül égető könyár.

S én jól tudom, mi bú borong fölötted:
Szerettél és viszont szerettetél —
Édes titokban, vallomást kerülve,
Hol mind a kettő sejtve fél — remél.

S mindőn már azt hivéd, tiéd az éden,
Az szerte foszlott, mint a lenge köd —
S őt elrabolva mindörökre, — láttad
A sírt zárulni kedvesed fölött.

S letört szivednek tárulo virága —
Nyomán még most is vérzik, ég a seb;
S mert titkolással akarod nyugózni,
A fájdalom csak annál élesebb.

S én látom, lányka! néma szenvedésed,
Látom rágódni szíveden a bút —
S úgy fáj nekem, oh hidd! úgy fáj nekem, hogy
Oszlatni nem birom bajod, borúd.

S mivel sorsoddal egybeforrva lelkem:
Együtt érezve szenvedek veled,
A míg komor ábrándjaid feledve,
Szived nyugalmát ujra felleled.

S ha majd egy ifju oldalán szerelmed
Viszonzva, uj tavaszra ébredett:
Boldognak tudva téged, boldog én is,
És téged áldva végzem éltemet.

Bandi dalaiból.

Egyszer kél a hattyumadár
Dalra, élte alkonyán!
Minden fájó bubánatát
Akkor mondja ki talán.

Dalba önti és dalával
Elhal maga a madár . . .
Mert nem fakad fel ily dalra
Szivemben a bánatár?!

Csak viselem bánatomat,
Mint borús ég fellegét,
Hajh! csakhogy azt nem oszlatja
Soha, soha semmi szét!

Akkor is, ha majd meghalok,
Élni fog még bánatom:
Ott fekszik mint puszta göröngy,
Elhagyatott siromon.

Abai Ottó.

Mire a hold felkel . . .

— Elbeszélés. —

Irta: **Juics.**

A fiatal özvegy hanyagul vetette magát a karosszékbe, hátat fordított a férfiúnak; tévetég, bizonytalan tekintettel nézte a vigan pattogó tűz halvány fényét, mely besugározta a szalon távoli részét is. Vigan pattogott a tűz, csevegett a kandallóval, miközben jól eső meleget árasztott szét a teremben. A nő csak nézte, de nem látott semmit, mert gondolataival látszott elfoglalva lenni; ajkai körül fagyos mosoly játszadozott, mely egészen lehangolta a férfit. Ideges kézzel forgatta össze vissza kezében a könyvet, melyből egy órával előbb sem tudott semmit kiolvasni.

A férfiú félig térdelő helyzetet látszott felvenni, úgy állott ott a nő előtt, mintha mindjárt leborulna s imádni akarná, mint egy oltárképet.

Hosszú szünet állott be. A férfi majd elnyelte tekintetével az omlatag alakot, a kedves, gyönyörü arczot s mély szerelmet sugárzó pillantásait.

A nő felszisszentett s fagyos nyugalommal kérdé:

— Nos! hol is hagyta csak? Ah! Ah! tehát szeret? Vajjon hihetem-e? Ön? engem? S még bevallja előttem. Nevetséges!

— Aranka! ne tegyen őrültté! — kiáltott fel a férfi érzelemteli, érczes hangján, — hallgasson meg. Akarom! akarom, érti? Már régóta magamba fojtva zárom el szivemben; a szavak önkénytelenül ajkaimra tolulnak; tudja: a szivnek parancsolni nem lehet. Egy hónap óta tölti be lényemet e bűvös érzelem, mely, jól tudom, önnél is viszonoztatva van. Mit? nem? de igen, érzem; tekintete, melyet bár oly fagyos közönnyel ruház fel, elárulja mégis, hogy szeret. Ne tagadja, nem hiszem el. Szeretem s azt akarom, hogy ön is szeressen. Érti! szeressen. Testem minden véresöpje önért hevül, epedek egy csókjáért, meghalok egy öleléséért, becsületem teszem fel birhatásáért. Hallja? birni akarom, enyém kell lennie mert őrülten szeretem!

A nő harsányan felkaczagott; nevetése fájó és kegyetlen volt. Kis lábacskáit kaczéran rakta fel a zsámolyra.

— Hahaha! jól adja Oszkár. Valóban sikerült. S mily komoly arczczal mondja mind ezt! Mondja csak,

nyúlnak, van némi alapjuk. Nem az a baj, hogy az ifjuság iskolai teendői mellett az önképzőkörben is föladatot, kötelességeket vállal, hanem az, hogy e föladatok, e kötelességek, melyeket ott vállalni szoktak (és pedig rendesen a vezetőtanár szája ize szerint!) rendesen egyoldalúak. Talán egyetlen ifjusági egyesületünk sincs, melyben egyetemes szempontból vennék az önképzést; sőt ellenkezőleg, a legtöbb önképzőkör, mert élén többnyire a „magyar nyelv és irodalom tanára“ áll, — tisztán szépirodalmi munkálkodást akar kifejteni. Vannak „költői“, „novellairói“ stbi . . , kik éretlen ésszel s tetemes idővesztegetéssel bibelődnek a legkényesebb dologgal: a szépirodalommal, azt gondolva, hogy pl. a költészet csak rímelés, a „szép próza“ csak hangzatos frázis gyártás. Istenem! hány ember van, aki a szépirodalmat az önképzőköri nyakatekert „mü“veken utálta meg s kinek ha felnőtt korában valamely szépirodalmi munkának csak hirét hallja is, már borsódzik a háta, mert eszébe jut az a hajdankori irodalmi éra s azt gondolja, most is olyan „mü“vekkel van dolga, mint a minőkön akkor megesömörlött! Nem csoda, ha mitsem törődünk aztán szépiróinkkal s köteteikkel!

Hiába, az önképzőkörek nem csinálhatnak költőt abból, aki nem annak született!

És aztán, hála istennek, nem vagyunk már oly körülmények közt, hogy a nemzeti nyelv müvelésére, sőt még tova fejlesztésére is önképzőköreink lennének hivatva, — úgy a mint ez talán 60—70 esztendővel ezelőtt szokásban volt, a mikor a nemzeti szellem ujra ébredése korában a „nemes magyar társaságok“ első sorban és csaknem kizárólagosan nyelvművelő társaságok voltak. A stilus gyakorlat pedig nincs egyedül a szépirodalmi munkákhoz kötve, nem szükséges tehát, hogy, ha valaki pl. a természettudományok iránt mutat hajlandóságot s a szoros értelemben vett szép próza nem kedvencz mezeje, — ennek daczára is hangzatos és többnyire üres frázis faragásban „gyakorolja“ s tegye tönkre szellemi erejét.

Nyissunk sorompót minden irányban, akkor az önképzőköröknek az ifjúság szellemi fejlődésére kétségen kivül üdvös befolyásuk leend. Vigyázni kell azonban, hogy e rendszer mellett a kör gyülései ne váljanak tisztán iskolai „előadásokká“, hol a főszerepet megint csak a tanár viszi, maradjanak ekkor is a tagok önkormányzatának, okosan vezetett önkormányzatának közegei, hol az egyéni meggyőződés, az önálló véleménynyilvánitás soha sem bénúl meg, — mindig szabad, mindig kimondható!

Természetes, hogy e rendszer sikere függ először a vezető tanár tapintatosságától, tudományos képzettségétől, s egyéni felvilágosodottságától; másodsorban pedig az egyesület szilárd, helyes szervezetétől. Azért tehát jól vesse latba képességeit az a tanár, ki az ifjuság szellemi önképzésének élén működni akar; becsülje meg jól az a tanuló a testületi élet jogait, melyekkel mint serdülő ifjunak az önképzőkörökben nyilik először alkalma megismerkednie s melyek folytán ott oly szép szerepet lehet betöltenie.

Nem volt talán fölösleges e néhány megjegyzés most, mikor a „körök örömünnepeiket“, azaz oly nyilvános gyüléseiket rendezik, tartják vagy már épen meg is tartották, melyeken egy-két munkával, szavalattal számot adnak egy esztendei működésükről — nemcsak a közönségnek, — de maguknak is a közönség előtt!*)

A nyaraló-telep érdekében.

Mint lapunk előbbi számában már jeleztük, Keglevich Béla gróf személyes meggyőződést szerzett vidékünk szép tája s nyaraló telep létesitéséhez alkalmas voltáról. Most azon jegyzőkönyvet közöljük, melyet a Szitnyaosztály képviselői a gróf jelenlétében jun. 18-án fölvettek. — Jelen voltak ez alkalommal:

Gr. Keglevich Béla cs. és k. kamarás; Ocsovszky Vilmos kir. tanácsos és Selmecz-Bélabánya sz. k. város polgármestere, Tóth Gáspár ugyanezen város tiszti ügyésze és Tirts Rezső mint a Magyar Kárpátegylet Szitnya osztályának ügyvezető alelnöke.

Gr. Keglevich Béla úr előadja, hogy készséggel engedett a törvényhatóság polgármesterétől és a Kárpátegylet Szitnya osztályától nyert felhivásnak s megjelent Selmeczen a tervben levő nyaraló telepek létesitéséhez legjobb erejével hozzá járulandó; megjegyzi, hogy a m. kir. földmüvelési Ministertől nyert megbizatása csakis a kinestári erdőterületeken létesitendő helyekre szól ugyan, de azért mégis kötelességének tartotta a helybeli hason irányú mozgalomra a Nagyméltóságú Miniszter úr figyelmét felhivni, pártolását kikérni és beleegyezését kinyerni, hogy az ügy erdekében eljárhasson, a mire azon meggyőződés vezette, hogy a nyaraló telepek szaporitása és fejlesztése a hazai közgazdászat érdekében lévén, ő Nagyméltósága csak is jó szemmel veheti, ha böles irányú intézkedésével párhuzamosan működik e téren a magán kezdeményezés.

A méltóságos gróf úr támogatását úgy sz. k. Selmeczbánya város, mint pedig a kárpátegylet Szitnya-osztályának alulirott képviselői köszönettel fogadván f. év junius 17-én, Rovnára rándultak ki a villatelep helyek megszemlélésére. Rovna Selmeczbányától 2 kilométernyire fekszik a város feletti fensikon, 750—800 méter magasságban a tenger szine felett, e fensikot vörös fenyü és lucfenyü-erdő környezi, a fenyvesen keresztül serpentinekben sétautak vezetnek s a fenyves alatt a klingertárnai tó terül el. A rovnai fensikról, hol a villák terveztetnek, elragadó kilátás nyilik, a közeli Szitnyára, a korponai túli vidékre, a Mátra hegységre Szliacs tájára és a Garam-völgy egy részére, a távolabb fekvő nógrádi, és kemenczei (hont) hegyekre s a láthatár a váczi hegyeken vész el.

Június 18-án a méltóságos gróf úr alúlirottak kiséretében a hodrusi völgy és a hodrusi tavak környékét 550—800 tengerszini fölötti magasságban tekintette meg egy kerülővel a vihnyei völgy felé a roszgrundi tó közvetlen közelében. A hodrusi völgy és a hodrusi tavak környéke egyike hazánk legkiesebb fekvésü fenyveseinek: séta közben úgy szólván negyedóráról negyedórára más más panoráma látképe tünik elő; a vidék kellemes és vonzó, az ott tartózkodás a lehető legüdítőbb.

A méltóságos gróf úr mindezeket figyelemmel megvizsgálván, azon nézetének adott kifejezést, hogy Selmeczbánya vidéke olyüdülni kivánóknak, kik közép hegységü vidéken ohajtanak nyaralni, a lehető legkedvezőbb. A terjedelmes fenyvesek magától a várostól 2—4 kilométernyire vannak, maga a város az ország fővárosával vasuttal összekötve lévén, könnyen megközelithető s igy biztosan lehet számitani arra, hogy villák épittetvén, a nyaraló közönség e vidéket szivesen fogja fölkeresni.

Ocsovszky Vilmos kir. tanácsos, Selmeczbánya sz. k. város polgarmestere reményli, hogy a város, a villákhoz szükséges, és tulajdonait képező területeket ingyen hajlandó lesz a épiteni szándékozóknak által adni és ezekhez az épületfát saját erdeiből kezelési önköltségen bocsátaná az épitőknek rendelkezésre.

A kárpátegylet Szitnya-osztályának selmeczi ügyvezető alelnöke pedig azon ohajtásnak adott kifejezést, hogy a kiszemelt villatelepen mindenek előtt egy vendéglő lenne épitendő, mit azonban csupán akként vél létesithetőnek, ha a Nagyméltóságú Minister úr ezen egyletnek 5 év alatt visszatéritendő kamat nélküli előleget adna az épitkezésre, és egyelőre rendelkezésre bocsátaná a diósgyőri hasonló vállalatra vonatkozó terveket és az irányban a méltóságos gróf úr támogatását

*) Készséggel adtunk helyt e közleménynek bár szerzőjével nem értünk mindenben egyet. Sz.

Oszkár hány hazug szót ejtett ki beszédjében? Egész regényhősnek csapott föl; szeretném tudni melyik regény hősét tanulmányozta? Pompásul adta szerepét.

„Akarom, akarom, hogy szeressen!“ Hahaha! igazán kittinő!

S a nő még jobban kacagott, kacajától visszhangzott a terem; üde, ezüstcsengésű nevetését visszaverték a tölgy- és diófabutorok, mig végre a hang eltompult a szőnyeggel bevont falakon. A kacaj könyút csalt elő a nő korom fekete szemeiből, mely csakhamar felszáradt a tekintete izzó lángjánál.

A férfi mozdulatlanul állott előtte, látszólag nyugodtan, eltökélve arra, hogy érvényt szerez szavainak, barátságos, barna homlokára az akarat ült ki, hangja, bár szive vérzett a gunyos kacaj benyomása alatt, mégsem remegett, midőn ismételte:

— Akarom, érti, akarom, hogy szeressen. Hiába kacag, gunyolódik felettem, én bizonyos vagyok abban, hogy szeret. Hisz elárulja azt remegése, minden tagját forró hév járja által, a szerelem tüze emészti testét jóllehet a fagyosság leplébe igyekszik burkolni érzelmeit. Ne tagadja. Meg akar kinozni, azt akarja, hogy lábai elé borulva, könnyes szemmel, könyörögjem ki viszontszerelmét. Miért mindez? Azért, mert én azt a sápadt arczú, ártatlan lelkű nőt vettem el feleségül? Maga akarta. Ki számitott arra, hogy férje oly hamar elhal. Ön hibája az egész. Asszonyi szeszély okozta az egészet, becsületes nőnek akart látszani a világ szemében, engem pedig hitegetett fagyos közönösségével, mintha férjét éppen imádta volna. Jól is tette, hogy meghalt, mert én birni akarom, hallja, asszonyom birni; hevülni édes csókján, élvezni az elvesztett paradicsom titkos gyönyörét, azt akarom, hogy a sziv, mely oly gazdag szenvedélyes érzelmekben, egyedül enyém legyen; tekintete csak reám sugározzék, ajka csak reám mosolyogjon. — Aranka, látod mily kétes bizonytalanság emészt, a kin gyötri lelkemet — S a férfi letérdepelve a karcsú barna nő lábai elé, gyöngéd, hizelgő hangon folytatta: — mert téged szeretlek egyedül, szivem minden érzése érted heviti véremet, csakis oldalad mellett érzem jól magam, csak itt nálad vagyok boldog. Oh! szólj, egyetlen szavad lecsillapitja háborgó kedélyemet, egyetlen nyájas tekinteted felbátoritja lelkemet s kimondhatatlan örömmel tölt el. Mert igy kinos az élet azon sápadt arczu nő oldala mellett, ki maga egy oltárkép, ki nem panaszkodik, nem sir, nem tesz szemrehányást elmellőztetéséért, de ki imádkozik értem s érted: boldogságunkért. Lásd, ő bele egyezik abba némán, hogy én szeresselek, nem tart igény, reám ki semmi vonzalommal, de annál több tisztelettel viseltetem iránta! Mondd, édes Arankám, hogy szeretsz, piczinyajkaidról akarom hallani boldogságomat, mely egészen ujjá teremt.

A férfi sóváran nézett a nőre, ki még a fejet sem mozditotta meg.

Oda künn sürü pelyhekben hullott a hó, szép fehér lepellel vonva be a járdák hosszát. Lassan gyujtogatták meg egymásután az utczák gyér lámpásait, melyeknek gyarló világossága mindenről tanuskodott, csak világitó gázról nem. Kihalt, csöndes, üresnek látszott az utcza. Itt-ott sietett el egy-egy alak, melynek fekete ruházata élénken vált ki a fehér környezetből. Az egyes lakásokban is kigyuladt a fény, egyes sugarai kiillantak az utczára is. Kedves, üde gyermek arczok kandikáltak ki a vastag ablak üvegen, gyermeki ártatlansággal kacagtak a hó csésén, melynek egyes pehelyei kaczéran hulltak az ablaktüvegre s szép téli jégviragokat képeztek ottan.

Csakis az az egyemeletes lakás maradt sötéten, komornak, melyet a szép Sch-né foglalt el. A cselédség benne a legkisebb életjelt sem adta, mintha üres, kihalt lett volna e ház. Benne pedig két lélek tusakodott egymással. A nő daczczal, a férfi könyörögve mézédes szavaival.

A nő nem indult meg a férfiu igéretein, tudta jól, hogy szavai csakis egy bódult óra következményei, a midőn még férje életében bevallotta imádója előtt, hogy szereti. De most, mikor özvegy volt s nem voltak senki iránt fogadott kötelességei, a büszke nőben felébredt a dacz, a szeszély, melynek rugója legtöbbször a hiúság. Tudta jól, hogy a férfi hatalmában van, de birni akarta őt egészen, elszakitva attól a másik halvány oltárképtől, kinek birhatásáért több joga van.

S mily megfejthetlen talány a női sziv, bizonyitja azt ama körülmény is, hogy a férfit maga a nő vette reá arra, hogy egy oly leányt vegyen el, kit nem szeret, de ki annál inkább vonzódott férjéhez, kit imádott, kit nem vádolt mellőztetéséért. Ily nő is mennyi van. Türnek, szenvednek, elnézik férjök botlásait, megbocsátanak a vétkezőnek, boldogok akkor, ha részökre csak egy nyájas tekintet jut tőlök. Maguk az irgalmasság angyalai! A szép, halvány Sándor Józefin is türt, hallgatott, nem tett szemrehányást férjének azért, mert hazudik, akkor mikor azt állitja, hogy az irodában hivatalos dolgai vannak, midőn pedig a szép, barna démon lábainál esd a szerelemért. Hiába titkolta férje, hogy a viszony, melyről a világ egyet mást rebesgett, csak kósza hir, a becsületes hitvest nem volt oly könnyü megcsalnia. Nem vádolta érte férjét, sőt áldotta azt a nőt, ki pedig családi élete megrontója volt s imádkozott a boldogságukért.

Csak egyet szeret: a gyermeket; a környék szegényebb gyermekeinek valóságos édesanyja. Örül, ha egy-egy bufók képü, rózsás arczú gyermeket ölébe kaphat, csókolhatja kénye-kedvire, elhalmozhatja hizelgésével, becézheti, hiszen neki ugy sincs senkije, árván, elhagyatottan áll a világban. Az „Engedjétek a kisdedéket hozzám jönni“ valódi megtestesülése.

Férje nem bánik vele rosszul, hagyja, hogy kiváló előszeretettel foglalkozzék a gyermekvilággal, ő nem törődött semmivel, neje jelenlétében szórakozott volt, arcza előtt szüntelenül ott lebegett annak a másik csábos nőnek rózsás arcza, szinte érezte tekintete gyujtó hatását, mely a szivbe nyilal.

Vajjon szerelem volt-e az, a mi Sándor Oszkárt

kéri, ki is e támogatást, minthogy Selmeczbánya vidéke nyaraló telepek létesítésére kiválóan alkalmas, készségesen meg is igérte és egyuttal tudomásül vette az alelnök azon igéretét, hogy az osztály egy részvénytársulatot fog alakitani, mely a kölcsön visszafizetését vállalja magára.

Kelt Selmeczbányán, 1891. junius 19-én.

Ocsovszky Vilmos. Szitnyaoszt. elnöke. **Tóth Gáspár,** mint jegyző.

id. Tirts Rezső. M. K. E. Sz. O. alelnöke.

A Szitnyaosztály választmánya e jegyzőkönyvet e hó 22-én egy nagyobb számú taggal biró értekezletnek bemutatván, az értekezlet a nyaralótelep ügyét kimeritően tárgyalta s abban állapodott meg, hogy a hely kiválasztásával már előbbről megbizott küldöttséget ujból megbizza a nyaraló telep helyétül kiszemelt tér és ennek viszonyai behatóbb tanulmányozásával, jelentéstüket mielébb kérve; — s egyuttal kifejezvén abbeli reményét, hogy a telep felállításához megkivántato, a fenti jegyzőkönyvben jelzett összeg egy szervezendő részvényvállalat utján biztositható leszen, megbizza elnökőt ennek illető helyen való nyilvánitásával; de kimondja egyszersmind azt, hogy a háromtagu bizottság jelentése alapján a részvények aláirása iránt intézkedni fog.

Meg kivánjuk itt jegyezni, hogy a jelzett jelentés nem gátolja a részvények aláirására való felhivást, miután a telep ügye most már oly stádiumban van, miszerint arról van szó, hogy hol legyen a telep, nem pedig, hogy legyen-e? Őszintén kivánjuk, hogy a helykijelelő bizottság oly sikerrel oldja meg e kérdést, hogy választása, ajánlása minden igényt kielégitsen.

Különfélék.

Tisztelettel kérem városunk és vidéke n. é. közönségét, hogy lapunkat a **„Selmeczbányai Hiradó"**-t nagyobb mérvben támogatni szivesknednék. — Egy évi fennállása óta alkalma nyilt a n. é. közönségnek a „Selmeczbányai Hiradó" irányáról, törekvéséről meggyőződést szerezni, mely meggyőződés, azt hisszük, nem lehet más, mint az, hogy lapunk iránya hazafias, törekvése tisztességes, kicsiny dolgokat is felölel a közérdek szempontjából, de e mellett nem kicsinyeskedő.

Ezek szem előtt tartása mellett tisztelettel kérem a n. é. közönséget, hogy azt előfizetéseivel az eddiginél nagyobb mértékben támogatni szivesknednék.

A kiadó.

— **Sárkány Sámuel püspök** e hó 23-án érkezve városunkba, az érettségi vizsgalatok vezetésének fárasztó munkáját végezte, megvizsgálva a tanitóképzősök és jelentkezett tanitókat is, kiknek vizsganapjául a tegnapi nap volt kitüzve. A nehez munka után tegnap a közeli Vihnye és Szklenó fördőt látogatta meg. Az érettségi vizsgálatok a legnagyobb szigoruság alkalmazása mellett is azt az eredményt tüntették fel, hogy a 24 megvizsgált közül ö jeles és 4 jó osztályzatot nyert.

— **Leánynevelő-intézet.** A paulai szent Vinczéről nevezett irgalmas nővérek pjerg-szélaknai leánynevelő intézete lapunk útján értesiti a t. szülőket, hogy az intezetbe úgy mint eddig ezentúl is elfogadtatnak bennlakó növendékek, s minden gyermekért ellátás,- tanitás- és egyenruhaért havi 11 frt. fizetendő. Felvételkor minden gyermek következő fehérneművel látandó el: 6 inggel, 3 nyári és 3 téli alsó szoknyával, mely tetszés szerint lehet fehér, vagy tarka; 3 nyári és 3 téli háló köntössel, 3 nyári és 3 téli alsó nadrággal; 4—6 pár nyári, s ugyancsak 4—6 pár téli harisnyával; 6 drb. törülközö s 6 drb. asztalkendővel (serviette); 2 drb. asztal teritővel és 6—12 drb. zsebkendővel, továbbá vánkossal, dunnával, paplannal két huzattal, két alsó lepedővel s egy alsó pokróczczal. Ezenkivül megkivántatik minden gyermek számára egy tavaszi és egy téli kabát; egy pár téli és egy pár nyári czipő, egy kis meleg kendő, 2 drb. nyari fejkendő, nyári és téli kesztyű, valamint ivó pohár, evő eszköz, egy mozsdótál, bontó és sűrű fésű, fogkefe, fogpor és szappan. A belépti idő és az iskolai tanitás kezdete: szeptember-hó elseje. Azon t. szülők azonban, kiknek szándékuk van gyermekeiket az intézetbe adni, felkéretnek, hogy arról a ruháknak számmal való jelölhetése, a számnak előre való meghatározása s egyéb intézkedések megtétele czéljából Ihlendorf Vincentia főnőknőt, mint az intézet vezetőjét, a tanév kezdetét megelőzőleg legalább is két héttel értesiteni szivesknedjenek. A gyermekek az első elemi osztálytól kezdve egészen a nyolczadik osztályig részesülnek oktatásban, s ezenkivül az intézetben varró iskola is van, melyben főleg azok, kik az elemi osztályokat már bevégezték, a női kézi munka minden ágát megtanulhatják, u. m. az apróbb női kézi munkán kivül fehér himzést, férfi és női fehérnemű szabását és varrását, felső-ruhaszabást és varrást, sőt foltozást is. Kiváló gond fordittatik továbbá a főzés elsajátitására. A bennlakó gyermekek a német nyelv megtanulására külön órákat kapnak, a mikor is az előadási s a társalgási nyelv: német. Továbbá az intezetben kisdedóvó is van, hová a 6 éven alüli gyermekek fogadtatnak be. Az intézet nevelési iránya: jó s erényes, a müveltség kellő szinvonalán álló, rendes és házias honleányok képzése. Részünkről ez értesitéshez meg azt teszszük hozzá, hogy az intézet kitünő berendezéséről, az ott uralgó rend- s tisztasságról, a minden tekintetben kifogástalan élelmezésről, a tanitónőknek a növendékekkel való szelid s szeretetteljes, e mellett mégis fegyelmet tartó bánásmódjáról, a tapintatos, mondhatni önfeláldozó, a paedagogia és didaktika követelményeinek szigoruan megfelelő tanitásmódról, ennek folytán a növendékeknek szép elméleti és gyakorlati előmeneteléről többször volt alkalmunk személyesen meggyőződni, miért is e jeles s igen jó hirben álló s kies fekvésű intézetet a hazai tanügy s leánynevelés érdekében a t. szülők figyelmébe a legmelegebben ajanljuk.

— **A 3-ik gyógyszertár ügye** ismét a közgyülés elé került, de most már aztán utoljára. A magas ministerium ugyanis arról értesitette a város közönségét, hogy Halász Ödön abbeli kérelmének, hogy városunkban egy harmadik gyógyszertár felállitásához részére enyedély adatnék, helyt nem adott.

— **Eljegyzés.** Városunk műpártoló közönségének egyik kedveltje Martin János úr eljegyezte Hankisz Jenő úr selmeczi magányzó bájos lányát Vilma kisasszonyt. Sok szerencsét és tartós boldogságot kivánunk e szép frigyhez.

— **Hol az „és"?** A Pécsett székelő dunagőzhajózási társaság még mindig csak cs. k.; ugyanebben a stadiumban maradt a társulat bányafelügyelősége is, mint ezt egy e napokban városunk tanácsához érkezett átirata bizonyitja, melyen két helyen is előfordul a cs. k., de az ezt összekötö „és" seholsem.

— **Bélabánya gyásza.** Oldinger Antal bélabányai plébános urat, kit a bélabányai nép, mint jótevő atyját tisztel, mély gyász érte, szeretett s egyetlen nővérének elhúnyta által. Mérsékelje gyászát az őszinte részvét, mely mindenütt, a hol a tisztes matrónát s derek fivérét ismerik, élenken nyilvánúl. A boldogúlt egyike volt azoknak, a kik a jobbak tiszteletét s szeretetét minden tekintetben kiérdemelték. Halálát a bélabányai nép méltán megérzi, mert a hol csak kellett és lehetett segiteni, oda az ő jótevő keze mindenüvé elhatott. Nemeslelkületét s jóságát különösen a szegény nép — melynek valódi jótevő anya volt — ismerte. Halálát szivszélhüdés okozta. A temetési ténykedést f. hó 24-én Kvassay Mór selmeczi prépost- plébános úr fényes segédlettel végezte. A gyász misét Aschenbrijer Antal egyetemi tanár úr végezte. A circumdederumot négy hangban énekelték a helyi és vidéki tanitók, továbbá „Jézus az én reményem" és „megfizettem már én" czimű gyász dalokat. Számos koszorúkat helyeztek a ravatalra, a gyászoló plébános: „Szeretett testvéremnek Antal" czimű szalag irattal, továbbá a selmeczi prépost, a Valkovits család, az ottani óvónő s többen. Hogy mennyire szerették, bizonyitotta a nagy számú nép, kik a temetésen részt vettek. Ott láttuk: a kerületi papság számos tagját, a selmeczi apáczákat és városunk számos előkelő tagját. Az örök világosság fényeskedjék a nemes léleknek! h.

— **Segitsünk.** Egy szegény iparos érdekében emelünk szót, ki önhibáján kivül a sorvasztó betegség folytán ment tönkre. Szorgalmas, takarékos volt, mig dolgozhatott s volt mit megtakaritani; de a betegség kivette kezéből a szerszámot, majd elvette tőle s egész családjától a betevő falatot, — s most mások könyörülésére szorúl. Lapunk zártakor vettünk róla hirt; ezért csak rövid szavakkal hivatkozhatunk szerencsétlenségére; de ez is elég arra, hogy segitésre késztesse a jószivűeket. Berzsnik Mihály a neve e segélyre szoruló polgártársunknak.

Sch-nehoz csatolta? Nem. Egy bizonyos fokú igézet tartotta fogva érzékeit, mi nagyon messze van a szerelem valódi fogalmától. Szerette őt, mert égett egy csókjáért, forró öleléséért, ez pedig az érzéki szerelem kifolyása, mely megszűnik csakhamar, ha az igézet eloszlik. Ez csak olyan bódult, kéjes álom, melyből hamar felébred az ember. S valoban Sándor Oszkár is csak akkor érezte azt a delejes, kéjes áramot végig futni testén, mikor imádata tárgya ott állott előtte csábosan, kaczéran. Lett volna az övé, a férfiú kis idő alatt ráunt volna, mint megunja a gyermek azt a játékszert, melyet könnyű szerrel kapott kezeihez. Minthogy azonban a nő vonakodott, tartotta magát, kiállott minden ostromot, meghiúsitott minden eredményt, mely a férfi diadalát segitendi vala elő, mind e körülmény csak fokozta benne a szenvedély hevét, annál inkább feltüzelte arra, hogy sikra szálljon birhatásaért. De törekvései, mint láttuk, kudarczot vallottak a nő állhatatos közönyösségén.

A férfi, látva, hogy a nő most is csak annyi figyelmet szentel szavainak, mint előbb, ingerült lőn; egy lépést tett előre a nő felé, jóllehet éppen nem hódított tért ezáltal, arczán a harag pirja gyúlt fel, tekintete villámokat lövelt:

— Ah! Aranka, — kiálta erélylyel — eddig még figyelmesen hallgatott, most tökéletesen bolondnak tart. Eddig csak azt hittem, hogy hiú, szeszélyes teremtés, de most tudom, hogy szivtelen, lelketlen nő. Tökéletesen meg akar alázni, rabszolgájává akar tenni, hogy térden csúszva kolduljam a szerelmét, letiporva ezáltal férfiúi méltóságomat; játszik velem, mint macska az egérrel. Mit? nem?

A nő gúnyosan vont vállat s oly kéjes helyzetet foglal el a karosszékben, hogy a férfiu közel volt az őrülléshez. Halántéka lüktetett, torka elszorult, mintha szive ott vert volna: tekintete villanyos sugárt küldött az ingerlő nő felé.

Az özvegy piros ajka mosolyra nyilt meg, aztán halk dudolásba kezdett.

Ránézett az előtte vonagló emberre, de megijedt annak torzúlt vonásaitól.

Félénken rebegte:

— De, Oszkár, — az Istenért, miket beszél? Oly dolgokat mond, mik elrémitenek. Nincs kedvem játszani a tűzzel, mely megégeti a szivet. Olyanokat követel tőlem, miket egy házas embernek nem volna szabad szájján sem kiereszteni. Mint nőtelen embert meghallgatnám, de önnek Oszkár, kötelességei vannak, miket nem lehet megszegnie. Mig e kötelességek meg nem szünnek nem hallgathatom meg a nélkül, hogy magam is bűntársává ne lennék. Mily szépeket mesél, kár, hogy kárba vesz a fáradsága. Az én szivem nem oly könnyen bevehető vár, azt hiszi, hogy néhány affektált szóval rést üthet rajta. Ha mint készpénznek venném igéretet! Nemde, ugy tesz azzal a fehér arczu oltárképpel is? Mit? ugye, hogy mikor oldala mellett van ahhoz vonzza a szive, mikor itt van nálam, akkor értem hévül. Gonosz szive van, úgy találja? . . .

A további szavakat azonban a nő torkán fagyasztotta az a borzasztó tekintet, melylyel fekete szemei találkoztak.

A férfi fejét vesztve kiáltá:

— Játszott szivemmel, ám lássa következményeit. Ily képmutató nőt még életemben nem láttam, mintőnt. Hát, azt hiszi, hogy csak afféle olcsó játékszer vagyok, melyet kénye-kedvére törhet össze? Kihalt a szivéből minden érzés? Nem rendül meg lelke azon kinok láttára, melyek belsőmet marczangolják? Nem látja-e be, hogy szivtelenségével csak megvetésemet vonja magára? Eddig szerettem, most gyülölöm, megvetem — — —

S a szenvedély, a fájdalom annyira elragadta a férfiút, hogy felemelt öklöllel rontott a nőre, ki halálos rémülettel pattant fel a székről s suhant a terem egyik szögletébe.

— Hah! Oszkár, — — segitség! gyilkos! kiáltozá teljes erővel.

A férfi visszanyerte hidegvérét, uralkodott magán, legyőzte felindálását.

Megvető, lesújtó tekintet vetve az özvegyre, durva hangon mondá:

— Isten veled! — Ma láttuk egymást utoljára!

Sietve csapta be maga után a szalon ajtaját.

A nő megsemmisülten állott ott, arcza halálos sápadt szint öltött. Lélegzet után kapkodott, néhány rekedt szó tört elő kebléből:

— Oszkár! szeretlek! . . . oh! bocsáss meg . . . Jerr vissza! . . . Istenem — kiáltá, de szavai hatás nélkül találták a termet.

Hirtelen felkapott a levegőbe, azután ájultan dőlt el a padlón.

*

Oda künn a hó betakarta a távozó lépteinek nyomát. Csendes, lassú szállingozással hullott le a hó, a pelyhek egymásra tapadva jókora magasságot tettek ki.

Kemény hidegre fordult az idő, csipős szél kavarta össze s hordta szét a havat. Az ablakokban nincsenek már üde, rózsás gyermek arczok; pihenni tértek valamennyien, rózsaszin felhőben álmadozva jár ártatlan gyermeki lelkök, társalog az angyalokkal, mert hiszen lelkök nincs megmételyezve a világi rossz erkölcsök által, mentek a bűntől, gonoszságtól.

S mig egy magányos, elhagyatott lakásban egy szép asszony siratja hiúsága, szeszélyessége jol megérdemelt büntetését, addig a hold is előtör a felhők közül s halvány sugara belopózik alattomban egy alacsony, tiszta külsejű házba, hol egy sápadt arczú, ártatlan kedélyű nő keblén sirja egy bűnös férfi a megbánás őszinte könyeit.

De mintha a hold megbánta volna, hogy előbujt, mert visszahiva az arczátlan, hivatlan fénysugárt, ujra elrejtőzött a felhők mögé s az éj, a feledés éje terité le sötét leplét a földre.

— Vége. —

— **Halálozás** Hancsok Jánost Bakabánya egykori polgármesterét, ki később Bélabányán főjegyző s utóbbi időben városunk árvaszékénél iktató volt, e hó 27-én temették el. Az elhúnyt szép műveltségű volt, a ki filosofushoz illő nyugalommal törődött bele az egyszerübb viszonyokba, melyek közé öreg korában jutott. A középiskolákat, bécsi cadetiskolat végezve, két évet töltött bányászati akadémiankon. A szabadságharczban résztvéve, Világosnál lovastúl együtt menekült meg s hosszú, fáradságos utakon jutott haza Selmeczbányára, hol atyja régebben jbiró volt. Béke a sokat hányatott öregnek poraira.

— **Müvész-estély.** Városunk vidékének szépsége évről évre több látogatót vonz ide, kik közűl többen olyképpen adnak kifejezést tetszésüknek, hogy a nyári évadra letelepesznek a fenyvesek között a Rovnán és nemcsak élvezik annak kitünő levegőjét, hanem dicsérik is azt. Ennek következtében a régi telepesek sorában mindig találunk ujakat is. Ez idő szerint Rovnánk uj lakói Faludi Antal, Abonyi Gyula a nemzeti szinház tagjai, és Faludi Antalné szül. Aradi Judit, a szini akademia végzett növendéke. Egy nagyobb társaság tagjai a minap abbeli ohajuknak adtak kifejezést, hogy müvészeink egy jó estét szerezhetnének közönségünknek ebben az esős időben. Mire müvészeink készséggel vállalkoztak s abban állapodtak meg, hogy legközelebb föllépnek Selmeczbányán, Szliacson és Vihnyén, és pedig akár esős leszen az idő, akár nem. Szinre hozzák, mint értesülünk, az „Egy csésze thea“ egy felv. franczia vigjátékot, Monolog (előadja Faludi A.), „Egy ur és egy asszonyság“ egy felv. franczia vigjátékot. Egy ügyesen összeállitott programm egyébként e napokban falragaszok alakjában kerül a közönség elé, melyek bövebb értesitést fognak tartalmazni. Egy kis müvészeti élvezet bizony még ebben az évadban sem fog ártani mikor csak majommutogató bosnyák polgártársaink, a cseh verklisek s medvetánczoltató oláhczigányaink látogatnak el hozzánk.

— **A női kereskedelmi tanfolyamok.** A vallás és közoktatásügyi minister rendeletet bocsátott ki a kir. tanfelügyelőségekhez, melyben utasitja őket, hogy minden olyan városban, mely kereskedelmi jelentőséggel bir, s melynek felsőbb leányiskolája van, szervezzenek női kereskedelmi tanfolyamokat. A szervezést minél előbb kezdjék meg, úgy hogy e tanfolyamok folyó évi október-hó elsején megnyithatók legyenek. Ezek a tanfolyamok a Budapesten fölállitott női kereskedelmi tanfolyam mintájára szervezendők.

— **Rajzkiállitás.** A paulai szent Vinczéről nevezett zárdában a vizsgák tartama alatt rajzkiállitás is volt rendezve, a második emelet egyik termét csaknem megtöltötték a növendékek csinos, kréta, kreon és irón rajzai. Igen ügyesen rajzolt tájkép részletek, arczképek, apróbb részletrajzok tettek kellemes benyomást a szemlélőre. A rajz a zárdában mint nem kötelező tárgy taníttatott. Csinos rajzok alatt találtuk Margótsy Gizella, Sziklay Irma, Fekete Emmi, Berzeviczy Olga, Kachelmann Eszti, Tóth Miczi, Bellusics Maricza, Molnár Mária, Priviczky Ilona, Kubacska Margit k. a. tanitványok neveit. Az első emelet egyik termében pedig az összes leány-növendékek kézimunkáiból rendeztek izléses kézimunkakiállitást. Ügyesen készitett divánpárnák, asztalfutók, teritők, kefetartók, papirtálczák, törülközők, szönyegek, harisnyák, zsebkendők, himzett csipkebetétek, csipkezett kötények stb. stb. gondos kivitelben. Egyes munkákról ilyen megjegyzések voltak hallhatók: „Nagy szorgalommal, kiváló izléssel dolgozott munka“ kitünő szinválasztás mellett fáradságos, de annál értékesebb kézimunka. A megdicsérgetett kézimunkákon a következő leányok neveit olvastuk le: Csek Kornél, Tóth Miczi, Fekete Emmi, Margótsy Gizella, Priviczky Ilona, Kapp Valéria, Hell Emma, Sziklay Gizella, Rosenféld Hermin, Zubka Anna, Kachelmann Eszti, stb. A látott dolgok azon meggyőződést keltik fel a közönségben, hogy a kézi munkára kiváló gondot forditottak a zárdában, s ha az elért eredményeket számba vesszük természetesen a dicséret sem maradhat el. es.

— **A dohánygyári munkásnők tavaszi mulatsága** folyó hó 21-én folyt le kitartó jó kedv s kedvező időjárás mellett a felső Rovnán. Két banda huzta a talp alá valót s nagyszámú, jó részt intelligens közönség is nepositette be a Rovna ligeteit. Még különleges élvezetben is részesültek a vendégek. Dohánygyári fiatal munkásnőkből alakult énekkar a „magyar“ dalok egész sorozatát csendítette, szabatosan helyes hanglejtéssel, kiejtéssel; élő, zengő tanubizonyságaul annak, hogy a helybeli dohánygyár is magyarosodik. Kiváló érdeme van ez énekkar létesitése és betanitásánál Szpiska Anna, gyári átvevőnőnek, ki nem kiméli a nem csekély fáradságot, hogy e magyar szóra nem szokott leányokat nem csak magyar dalok éneklésére taritsa, de még a helyes kiejtésre is szoktassa. Felemlitjük még Urbancsok Józsa gyári munkásnő kellemes althangját, mely az éneket kiválóan emelte. A derült hangulat késő éjfélig tartotta ott fönn a szabadban a mulatókat, s igy e mulatság, mely a maga nemében speczialitás, minden tekintetben sikerültnek mondható.

— **Dumas a modern költészetről** egy kötet költemény előszavában következőleg itéli el a modern költészet irányát — „Ugy látszik, uj iskola diadalmaskodik, mely semmikép sem akarja, hogy a versnek értelme legyen, hogy minden szó jelentése tiszta, világos legyen. Jobbnak tartja, ha szócsoportositás csak valami árnyalatot, meghatározhatatlan illatos, finom párázatot lehel, akárcsak tavaszi hajnalou a frissen vágott sarju. Mindent a szem, az orr számára irnak, a képzeletnek, az ideálnak, a szivnek semmi köze. A mai költői nemzedek nem akar szeretni; azzal tölti életét, hogy kinyugodja magát az elődök fáradalmaitól. Nekik Lamartine maradó, Musset rococo, Hugo Viktorról pedig pár év mulva csak oly ritkán beszélnek, mint Rafaelről, vagy Mozartról, akik most már a „valódi“ festőket és valódi zenészeket „kaczajra fakasztják.“

Heti naptár.

Havi és heti nap	Katholikus naptár	Protest. naptár	Izraelita naptár
28 Vasárnap	D 6 Leo pápa	D 5 Leó	22
29 Hétfő	Péter és Pál	Péter és Pál	23
30 Kedd	Pál apost. emléke	Pál emléke	24
1 Szerda	Theodorik áld.	Teodorik	25 3 féfi hal.
2 Csütörtök	Sorlós B. Assz.	Sarlós B.-A.	26
3 Péntek	Jáczint vt.	Soma	27
4 Szombat	Ulrik pk. hv.	Ulrik	28 S. Sch. Le.

Nyilt-tér.

Ganz seid. bedruckte Foulards fl. 1.20 bis fl. 4.65 p. Met. (ca. 450 versch. Dessins) vers. roben- und stückweise porto- und zollfrei in's Haus das Seidenfabrik-Dépôt **G. Henneberg** (K. u. K. Hoflief.) **Zürich.** Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr. Porto. 6

2457
1891.

Hirdetmény.

Az ipolysági kir. törvényszék közzé teszi hogy az osztrák magyar szab. államvasút társaság Ipolyság Balassa-Gyarmati vonalának épitéséhez szükséges, Hontmegyében Hont község határában fekvő, a Honti 3. 4. 89. 314. 326. 336. és 537. számu telekjvekben foglalt ingatlanokból kisajátitott területek kártalanitása iránt az 1881. 41. t. cz. 46. §-a alapján az eljárást f. évi 1909. sz. végzésével elrendelte, s a kártalanitási kérdés tárgyalására határidőül **1891.** évi **julius 13 napjának délelötti 9 óráját** Hont község birájánál úgy a kisajátitó oszt. magyar szab. államvasút társaság, valamint a kisajátitás összeirás irásban foglalt következő birtokosok, s telekkönyvi tulajdonosok u. m. Lengyel Mojzes és neje Schöffer Katalin, Policzer Ádám, továbbá Hedervári Antal mint az ipolysági takarékpénztár igazgatója, és a m. kir. államkincstár képviseletében Lévai m. kir. pénzügyi igazgató Batizi Gusztáv mint jelzálogos hitelezők jelenjenek meg — mi végből jelen hirdetmény közzé tétele által azzal idéztetnek meg, hogy bármely érdekelt félnek elmaradása a kártalanitás felett hozandó érdemleges határozatot nem gátolja.

Kir. törvényszék Ipolyságon, 1891. junius 17.

Szalay,
jegyző.

1—3

458. sz.
tlk.

Árverési hirdetmény.

A selmeczi kir. járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság részéről közhirré tétetik, hogy ezen kir. járásbiróság területén lévő

I. Zachar Luptak Anna és Csernay Katalin nevén álló a bélabányai 96. sz. tljk. A. † 2 sor, 583 helyr. számú fekvőségre 42 frt.

II. Zachar Luptak Anna, kiskorú Luptak János, Mária, Anna, András és György nevén álló a bélabányai 385 sz. tljkvben az

A † 1 sor 562 helyr. számú rétre 86 frt
„ „ 2 „ 535 „ „ „ 24 frt
„ „ 3 „ 566 „ „ „ 32 frt

adó szerint megállapitott becsárakban az 1881. évi 60. t. cz. 156. § alkalmazása mellett,

III. Zachar Luptak Annának, a bélabányai 282. számú tljk. A † 1 sor, 537 helyr. szám alatt foglalt 246. számú ház, szántó, rétekből megillető 23/50 részére 825 frt, —

IV. Zachar Luptak Annának, a bélabányai 279. számú tljk. A † 1 sor, 530 helyr. számú szántó, rétekből illető felére 467 frt adó szerint megállapitott becsárakban, selmeczi takarékpénztárnak 2009 frt tőke és járulékainak kielégitése végett árverési határnapúl az **1891. évi Szeptember-hó 28-án** reggeli 9 órára a selmeczi kir. telekkönyvi hatóságnál tüzetett ki azzal, hogy fentebbi fekvőségek a kitett becsárakon alúl is — az utóajánlatnak fentartása mellett — eladatni fognak.

Kikiáltási árak a fentkitett adó szerint megállapitott becsárak.

Árverezni szándékozók tartoznak a fent kitüntetett becsáraknak 10% készpénzben vagy óvadékképes értékpapirokban bánatpénzül letenni.

Vevő köteles az igért vételárt az esedékes 6% kamatostól 90 nap alatt a selmeczi kir. adóhivatal mint birói letéti pénztárnál kérvény mellett lefizetni.

Vevő az árverési cselekmény jogerőre emelkedése után haszonélvezetbe lép, tulajdonjog javára azonban csak a vételár lefizetése után hivatalból kebeleztetni fog.

Vevő köteles a megvett épületeket tűzkár ellen biztositani.

Ha vevő az igért vételárt a meghatározott időben le nem fizetné, bármely érdekelt fél kérelme folytán a késedelmező költségére és veszélyére visz-árverés elrendeltetni fog.

Az árverési feltételeknek többi tüzetesebb pontjai ezen eljáró k. telekkönyvi hatóságnál és Selmecz-Bélabánya sz. kir. bánya városi tanácsnál megtekinthetők.

Selmeczen, 1891. évi márczius-hó 7-én.

Heyder. kir. jbiró.

Kiadó lakás.

Selmeczbányán a Rózsautczában 68/III sz. alatt egy két szobás lakás (konyha, kamarákkal, pincze stb.) f. é. aug. 1-től kiadó. 1—2

Miért fizet ön 2 frt 50 krt?

egy üres badogdobozért mikor olcsóbbért vehet kimérve, az amsterdami kir. szab. gyárból:

Bensdorp-féle Cacao Port.

Tiszta, könyen oldható, a lehető legtökéletesebb a maga nemében.

Kapható minden jelentékenyebb füszerkereskedésben. 1—3

Egy nagy, öt szobából álló lakás a Sembery házban kiadó. — Bövebbet Dimák kereskedésében. 1—3

Liebe J. Pal Drezda.

Liebe tápszerét feloldott állapotban. a **Liebe-féle leves egy kivonatát** ujabban a Soxhletkészülékkel ajánlják az az orvosok, igy nemcsak a **mikroba-mentes tejnek** bir előnyeivel, hanem összetételénél fogva a **csecsemőnek rendes fejlődését** jobban elősegiti **mint az utóbbi külön.** — Raktár: Selmeczbányán Sztankay F. gyógyszertárában.

Házeladás.

A kórház-utczai 69. számu, egészen ujra kijavitott haz, igen szép kerttel, melyben kitünő forrás-vizet adó kut van, szabad kézből eladó.

Fizetési feltételek igen kényelmesek.

Közelebbi felvilágositást ad

HUBER JÓZSEF.
v. tornatanitó.

Ujbányán (Barsm.)

a főpiaczon álló akármely kereskedésnek is alkalmas

19. számu ház eladó.

6 szoba, konyha, kert, kitünő pincze és gazdasági épületek.

Jókarban levő mérő-eszköz.

Javaföldü 3 darabban levő szántó és kaszáló

szabadkézből eladó.

Tudakozódhatni: Özv. Flakovics Matildnál a fennevezett házban. 1—3

Nyomatott a kiadó-tulajdonosok Joerges Ágost özv. és Fia könyvnyomdájában Selmeczbányán. 1891.